1
1995

ПЕРЕЦЬ

ДАЙДЖЕСТ

— Чого репетуєш! Ти ж знаєш, як зараз важко з житлом для офіцерів. От і впустила одного у твою відсутність.

— Знову помилилися. Їм до сусіда-банкіра...

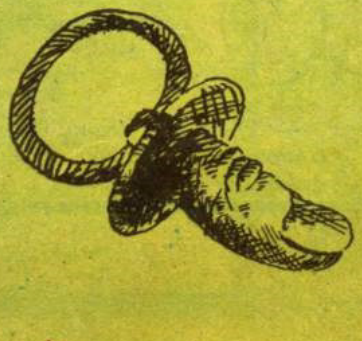

Докладніше на цю тему на стор. 8—9.

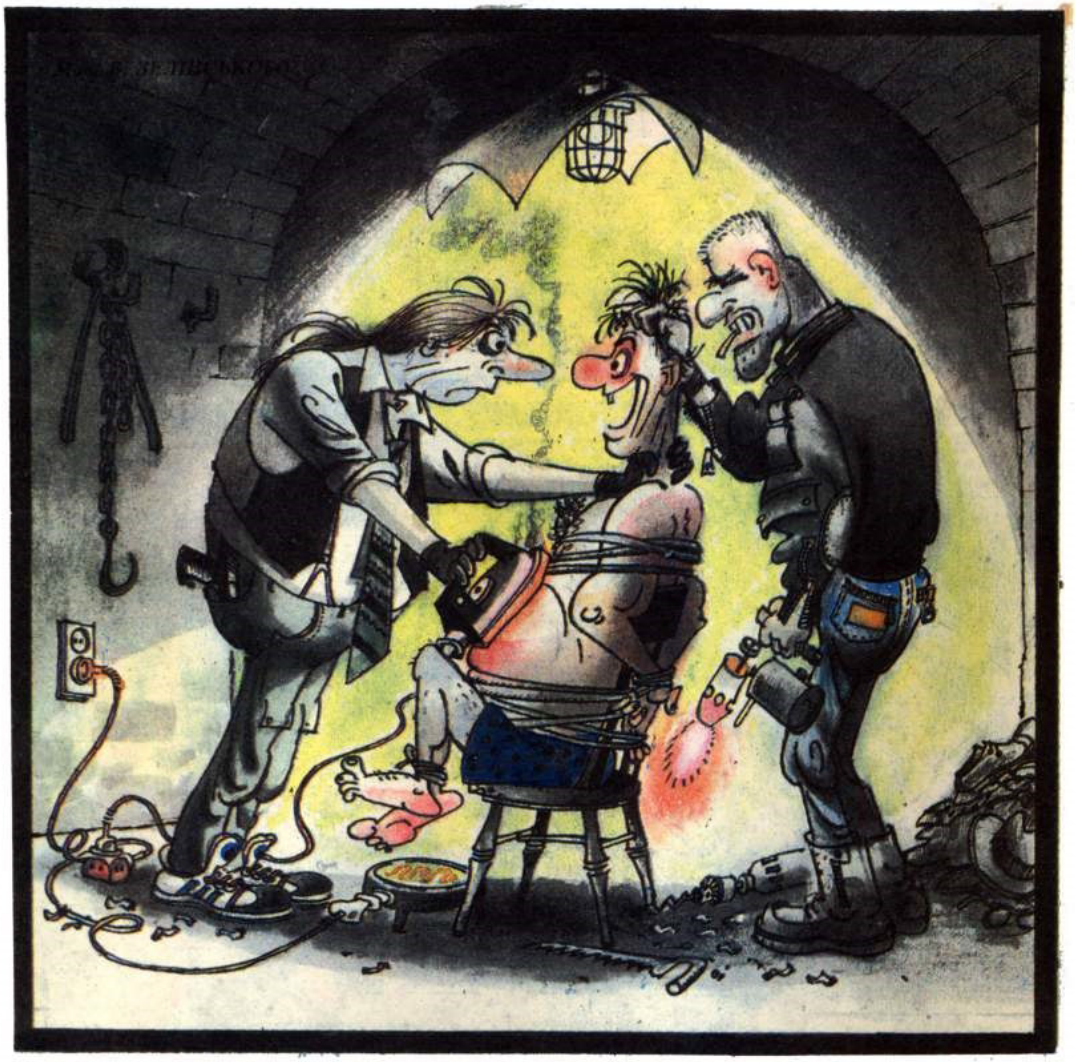

— Тільки вам скажу всю правду. Акції моєї фірми нічого не варті. Я повний банкрут!

Будьмо!

Людина так уже влаштована: скільки її не дури, скільки не води за ніс, скільки не віщай локшини на вуха, а вона вірить у краще. Навіть затяті скептики сподіваються на те, що рано чи пізно, а їхнє життя поліпшиться. Схаменеться уряд, припиниться хоч тимчасово політична гризота, перестануть сваритися економісти і всі разом, об'єднавши зусилля, знайдуть вихід з нашої безвиході.

І поки партії мінятимуть свої платформи, політики — погляди, економісти — програми, а депутати — пріоритети, ми теж, шановні читачі, з огляду на Новий рік, повинні дещо поміняти.

Оскільки ми не можемо змінити обставини, котрі бувають за нас вищими, давайте принаймні змінимо своє ставлення до них. На все, що вас бентежить, на все, що вас нервує, хвилює і обурює, спробуйте глянути крізь призму усмішки. Це зробить вас мудрішими, добрішими і здоровішими.

Сьогодні навколо нас відбувається стільки глупства, що наші гумористи і карикатуристи ледве встигають усе це описувати і замальовувати. Недаремно двох на місяць номерів «Перця», який, сподіваємось, ви регулярно читаєте, виявилось замало. І ми почали випускати ще одне видання — «Перець-дайджест», де, крім творів наших майстрів веселого жанру, друкуватимемо кращі зразки світового гумору.

Завжди будьте з «Перцем», а отже — в доброму гуморі!

РЕАЛІЗМИ

● Ціни вже не кусаються. Просто загризають.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

● Добре бути сміливим, але страшно.

Олександр ПЕРЛЮК.

● Аніж піклуватися про народ, зробіть хоч що-небудь для людини.

Ю. САВЧУК.

● Класовий підхід ми змінили на касовий.

В. ГАНЗЮК.

Малюнки О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Он купив акцію. Через рік одержимо тисячу процентів прибутку.

— Тату, хлопець сказав, що це він мене зробив.

— Не той батько, хто зробив, а той, хто виховав.

● *ВРЯТУВАВ*

— Скажіть, пане офіцере, за що ви одержали медаль?

— Я врятував цілий полк.

— Яким чином?

— Застрелив полкового кухаря!

● ● ● ● *ШАМПАНСЬКЕ*

— Уявляєш, як добре, що ми залишили пляшку шампанського з минулого Нового року. Вона настільки подорожчала, що ми б його сьогодні й не купили.

— Тоді залишимо його на наступний Новий рік. Бо воно іще більше подорожчає.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— П'ю багато. За раз випиваю пляшку горілки.

— Тю, я можу дві і нічого...

— Погана прикмета — точно не розлучимось!

● ● ●

● *НА ДОДАЧУ*

— У вас є книга «Як стати багатим за три місяці»? — цікавиться покупець у книжковій крамниці.

— Ось вона. Але б я порадив вам на додачу до неї придбати ще одну книгу.

— Яку саме?

— Карний кодекс.

Диспут

Нотатки божевільного

У нашій психлікарні сьогодні був диспут на тему «Ринок — що воно?» Вів його доктор економічних наук.

Спершу виступив головлікар. Пояснив, що коли нас звідси випустять і ми потрапимо в ринкову круговерть, то почуватимемось безпорадними без економічних знань. Тому, мовляв, оскільки економічний лікбез — програма загальнодержавна, то вона і нас, психів, не повинна обминути.

Я сів у перший ряд, аби краще чути доктора економіки, а він одразу мене і приголомшив:

— Раніше,— каже,— усе розподілялося, видавалося, вибивалося і вирівалося. А тепер ніяких дефіцитів. Усе на світі можна купити, були б тільки бабки!

— Тобто як? — не зрозумів я.

— Пояснюю для невігласів,— підвищив голос лектор. — Сьогодні офіційно проголошено, що ми вступаємо до ринку і будуємо ринкові стосунки. Це значить, що все продається і все купується.

— Не вірю,— заперечив я. — Не може все купуватися.

— У тому-то й річ,— сказав він. — Аби гроші! Це і є головний закон ринку. Якщо, приміром, у мене є гроші, я можу купити все — ваші штани, вашу квартиру, ваші ліве око і праве вухо, завод, на якому ви працюєте, автобус, на якому дістаєтеся на роботу, солідну посаду, красиву жінку...

— Але є речі, що не продаються,— з викликом сказав я.

— Цікаво, які ж це речі? — посміхнувся він єзуїтською посмішкою.

— Наприклад, совість!

— Продається! Існує прейскурант, де чітко визначено, скільки коштує совість, скажімо, інспектора по кадрах, контролера митниці, заступника міністра, голови високої комісії...

— А цікаво, мою — у скільки ви оцінюєте? — мій голос тремтів від обурення.

— Та недорого — щоб вистачило на пляшку із закускою.

Ця його фраза мене так розлютила, що я стиснув кулаки.

— Добре, добре,— примирливо мовив він. — Ящик коньяку і блок «Мальборо»!

— І не подумаю,— крикнув я. — Моя совість не продається!

— Гаразд, два ящики віскі й магнітола «Соні»,— запропонував він

— Ні,— твердо мовив я.

— Автомобіль! — урочисто проголосив він. — Мерседес!

(Продовження на стор. 4).

Павло Глазовий

З нових віршів

КЛІЗМА

Батько Сталін захворів...
Згадувати сором:
Перепив чи переїв,
Мучився запором.
Лікар зляканий прибіг.
Пузо маца, давить.
— Вихід,— каже,— лиш один.
Треба клізму ставить.
Вождь обурився: — Мені?
Класику марксизму?!
Покладіть його, зв'яжіть
І поставте клізму!
Повалили бідака,
За чужу хворобу
Закачали піввідра
В лікарську утробу.
З тих часів і повелось:
Живемо, працюєм,
Невідомо куди йдем
І куди крокуєм —
Уперед, а чи назад
До капіталізму,
А як вищим припіка,
Нижчим ставлять клізму.

ОБМІН

Чоловік прийшов, як ніч,
Пари слів не зв'яже.
— Я з тобою розлучусь,—
Жінка йому каже. —
Остогидла вже мені
Вічна нервотряска.
Або пиво, або я!
Вибирай, будь ласка!

П'яний мимрить: — Не кричи.
Тьху, яка сварлива!
Ти спочатку уточни,
Скільки кухлів пива.

КОШМАРНИЙ СОН

Хворий лікареві каже:
— Дурниця така
Приверзлася, ніби з'їв я
З пір'ям гусака.

Лікар щиро співчуває:
— Справді, це біда.
З перепою снитись може
Всяка юринда.

Хворий крутить сизим носом.
— Все це знаю я.
Та куди ж тоді поділась
Подушка моя?

СІМЕЙНА ДРАМА

Жінка вибігла з кімнати
На вузький балкон.
— Ти,— кричить на чоловіка,—
Бабник і піжон!
Я з балкону зараз кинусь,
А тобі — тюрма!
Та, будь ласка, не підштовхуй,
Я стрибну сама.

ДИСПУТ

(Закінчення).

— А дулю з маком не хочете? — показав йому відому комбінацію з трьох пальців.

Тут лектору аж обличчя від люті перекосило. Санітари були поблизу. Тут же схопили мене і потягли в палату...

На тому диспут і закінчився. А я оце сиджу та гадаю: може, не треба було так відверто? А то не випустять.. Вирішать, що я іще не дозрів до ринку?

Передрукував П. ЮРКІВ.

● *КОРОВА*

Пасажир швидкого поїзда звернув увагу на те, що поїзд надто часто зупиняється.

— Чому ми знову стоїмо? — спитав він у провідника.

— На рейках розляглася корова.

— Корова? Але ми зупиняємось уже п'ятий раз. Тут що, так багато корів?

— Ні, це та ж сама. Ми знову її наздогнали.

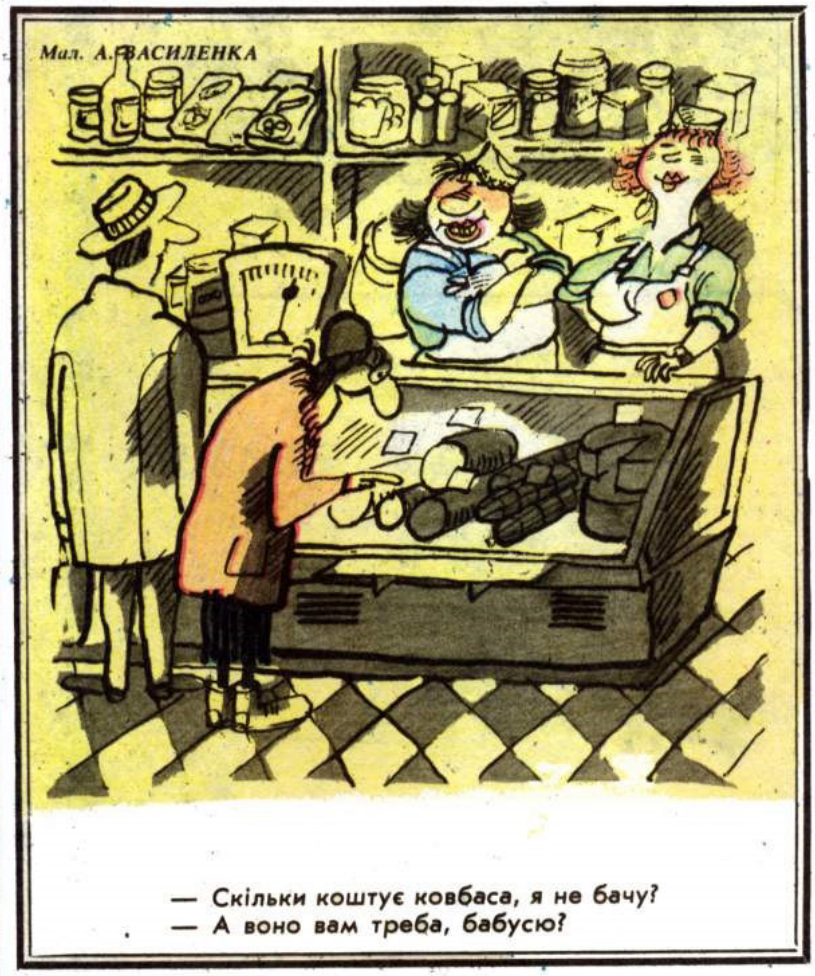

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скільки коштує ковбаса, я не бачу?
— А воно вам треба, бабусю?

● *ПОДАРУНОК*

Микола одержав на Новий рік подарунок від своєї тещі — два галстуки. Щоб зробити їй приємне, один з них він одразу і надів. Побачивши його, теща невдоволено зауважила:

— Отже, виходить, другий тобі не сподобався?!

● *РЕЦЕПТ*

— Сьогодні у тебе просто дивно вийшли гриби,— сказав дружині чоловік, задоволений смачною вечерею. — Де ти відшукала рецепт цієї страви?

— В одному детективному романі, любий.

● *ВИНАХІД*

— Я винайшов пристрій, який дозволяє бачити крізь стіни.

— Та він давно відомий.

— Не може бути! Як же він називається?

— Вікно.

● *ВОГНИЩЕ*

— Що за програми пішли! Увечь вечір на екрані телевізора саме лише вогнище! — обурюється чоловік.

— Пити треба менше,— говорить жінка. — Телевізор сьогодні вранці забрали до ремонту, а ти дивишся у камін.

Б

БАЙКА — страва, якою уряд постійно годує своїх громадян.

БАРАН — істота, яка інтенсивно мігрує з пасовищ у державні установи. Зайдіть до будь-якої — баран на барані!

БЕЗГЛУЗДЯ — все те, що зроблено без нашої участі.

БЕЗГРОШІВ'Я — стан, в якому останнім часом перебуває дев'яносто відсотків нашого населення.

БЕЗДАРА — особа, котрій у переважній більшості випадків доручають оцінювати таланти.

БЛАТ — чудодійна сила, яка здатна з дурня зробити генія.

БЛИЖНІЙ — це той, якого ми постійно намагаємось обдурити.

БОЖЕВІЛЬНИЙ — людина, котра має думку, протилежну нашій.

БОРГ — те, чого, як правило, не віддають. Тому і кажуть державні чиновники: «Ми в боргу перед народом».

БРЕХНЯ — те, що допомагає дуже маленькому політикові стати дуже великим.

● ВУХА

— Як це ви спромоглися обпалити собі вуха?

— Це трапилось, коли я прасував. Задзвонив телефон і я замість трубки випадково підніс до вуха праску.

— А друге вухо?

— Мусив же я подзвонити, щоб викликати лікаря.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

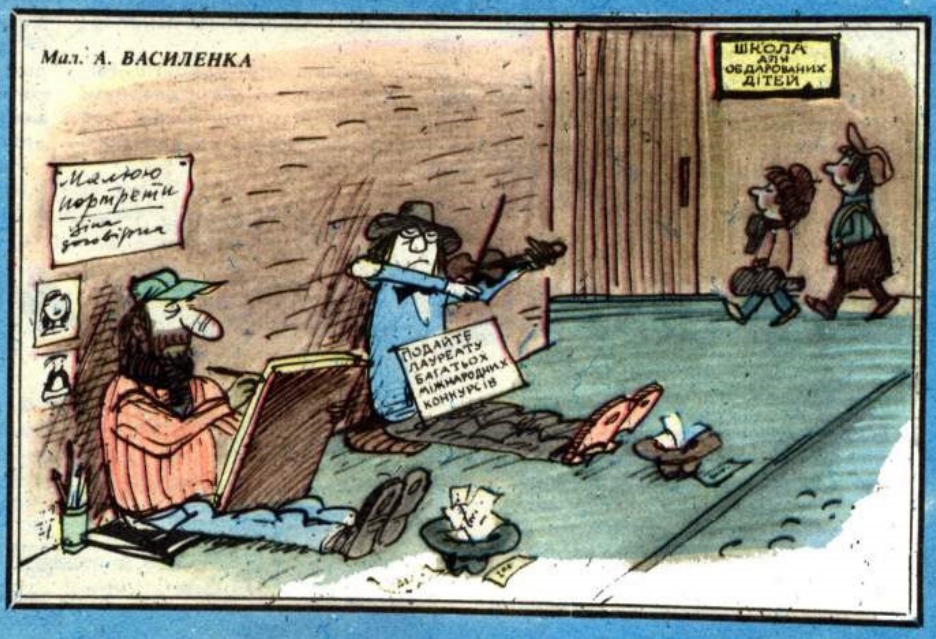

● НЕ МОЖЕ

— Негайно поверніться! — суворо гукнув полісмен п'яному чоловікові, котрий вийшов з ресторану і, забочуючись, переходив вулицю у забороненому місці.

— Не можу,— відповів чоловік,— я свою норму знаю.

— Майбутнє за купони? Тільки за валюту!..

● ПРИЇЗДІТЬ НЕГАЙНО!

У конторі товариства охорони лунає телефонний дзвінок.

— Приїздіть негайно! — схвильовано каже жіночий голос. — У нас у садку на дереві сидить листоноша і дражнить нашого дога.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— У нас ще одна біда: комерсант, який тебе збив, сьогодні збанкрутів.

● ПАСТОР І ХЛОПЧИК

Пастор прибиває дошки до огорожі навколо свого будинку. Поруч стоїть маленький хлопчик і не зводить з нього очей.

— Ти, напевно, збираєшся стати столяром, хлопчику? — запитує пастор.

— Ні, мені просто цікаво, що кажуть пастори, коли влучають молотком собі по пальцю...

● ПОЯСНИВ

Уночі двоє приятелів заходять до квартири одного з них.

— Це мій дім,— пояснює хазяїн. — Отут вітальня, а ц-це спальня. Бачиш ліжко? Це м-моє. А жінка у ліжку — це м-моя дружина. А п-поруч з нею — це я лежу...

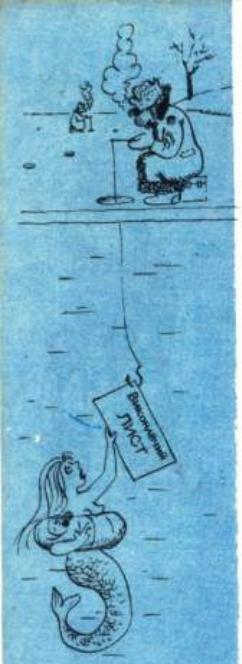

Напередодні того вікопомного дня, коли по ощадкасах були «заморожені» вклади трудящих, громадянин Мармиза за велінням внутрішнього голосу примудрився вихопити з «морозильника Павлова» свою одну-єдину тисячу радянських рублів і на усю цю суму купив сірники по копійці за коробку. А коли вартість їх сягнула до півтори тисячі купоно-карбованців, громадянин Мармиза збув усю партію свого вкрай дефіцитного товару і, навантажений мішком з грішми, прибув на аукціон приватизації. Там він придбав у свою власність ту саму крамницю, в якій купував сірники. Тієї миті громадянин Мармиза раптом відчув себе паном Мармизою. Він негайно перепрофілював крамницю на казино з рулеткою під гучною назвою «Лас-Вегас Палас».

Ідилія була порушена, коли до офісу пана Мармизи завітав представник з тієї сфери бізнесу, яка ще не визначена карним кодексом. Він прибув у супроводі групи морального заохочення та наочної агітації, що складалася з трьох мовчазних гевалів. Впадало в очі, що кожен з них окремо спроможеться зробити з пана Мармизи відбивну котлету, а усі разом — м'ясну окрошку. Представник поки що не визначеної мафії повів прямо мову:

— У нас суто ділова пропозиція. Ми купуємо ваш «Лас-Вегас Палас» за суму вдесятеро більшу, аніж ви сплатили на аукціоні. Проте юридично ви залишитесь директором-розпорядником.

— Навіщо?— пискнув пан Мармиза, підозрюючи якийсь жахний підступ.

— Бачите,— не крився мафіозо,— коли вийдуть на яв наші грошові махінації, то буде кому сісти за грати. Тюремній владі байдуже, хто сидить — чи справжній злочинець, чи підставна особа. Головне, аби був дотриманий принцип: де злочин, там і кара. То як, дядьку, згода?

Пан Мармиза тільки приречено глипнув на групу морального заохочення та наочної агітації і скорився...

На черговий аукціон пан Мармиза приволік уже не мішок з грішми, а два грубезних чемодани на коліщатах. Він приватизував там банно-пральний комбінат. Але не встиг ще перепрофілювати його на дельфінарій з атракціонами, як до нього навідався усе той же представник тіньової економіки у супроводі вже знайомої агітаційної групи.

— Маємо намір,— бадьоро сказав мафіозо,— відмивати наші брудні гроші у вашому чистенькому перед законом банно-пральному комбінаті. Отож, купуємо його у вас на тих же засадах, що й «Лас-Вегас».

— І з тюрягою у перспективі?!— зойкнув пан Мармиза.

— Авжеж! Як писав поет, «Сказав Деденя Ікару: «Де злочин, там і кара». Ну, то що, домовились?

— О'кей,— похнюпився пан Мармиза.

Проте думка про майбутні тюремні роки гнітила. Як відвернути загрозу? Пан Мармиза сушив над цим голову дні і ночі. І нарешті його осяяло.

Юрій ЯЧЕЙКІН

НАВВИПЕРЕДКИ З МАФІЄЮ,

або

АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «В'ЯЗНИЦЯ»

Черговий аукціон ознаменувався сенсацією — пан Мармиза, що прибув на «Мерседесі» з вщерть натоптаним грішми автопричепом, приватизував місцеву в'язницю! Вже наступного дня він через рекламне оголошення повідомив, що перепрофілює осоружну тюрягу у розкішний готель з басейном і нічним диско-баром. Аж тут йому на заваді став голова комісії з питань приватизації пан Ковть.

— Ми категорично проти!— руба мовив він.— Не дозволимо перепрофілювати об'єкт, що має вагоме суспільне та соціальне значення. Тюряга мусить бути тюрягою!

— Може, назвемо об'єкт «Готель «В'язниця»?— обережно запропонував пан Мармиза, підсовуючи панові Ковтю звабливо важкенький кейс.

Пан Ковть не вагався:

— Що ж, хай буде «В'язниця» такою, як ви її собі уявляєте. Але без слова «готель»!— застеріг він, дбайливо пхаючи кейс в пащу хижо розчахнутого сейфу.— Щоб я більше не чув про готель, а лишень про «В'язницю»!— і глибокодумно додав: — Зрештою, мусимо ж ми колись у питаннях утримання в'язнів виходити на рівень «Америки з Таратутою»...

Невдовзі гучна слава про «В'язницю» вельміповажного пана Мармизи поширилася на весь кримінальний світ. Оповідали, що камери обладнані як номери у п'ятизіркових «Хілтонах»; що покоївками слугують манекенниці, які одягнені по моді майстринь стриптизу; що варта має уніформу офіціантів з пістолетами під пахвою; що в'язням пана Мармизи не загрожують ніякі зазіхання конкурентів і замахи на життя з боку найманих убивць. А тому кожен новозасуджений не шкодував ніяких хабарів, аби потрапити на відбуття строку покарання до «В'язниці» пана Мармизи.

Охочих надто багато! А кількість камер обмежена! Тому пан Мармиза реорганізував свою приватну «В'язницю» в Акціонерне товариство закритого типу, в якому перевага на відбуття покарання надається на конкурсній основі тій особі, що має на момент виголошення вироку найбільшу кількість акцій. Платня за акції — у твердій валюті. Мінімальна вартість однієї становить 10 000 доларів. Є й особливо коштовні акції з промовистою назвою «Привілей», які забезпечують у «В'язниці» позаконкурсну відсидку. З компетентних джерел стало відомо, що всі камери АТ «В'язниця» вже арендовані найбільш активними акціонерами на сто років уперед...

До речі, у популярному закладі пана Мармизи на постійній основі плідно працює група морального заохочення та наочної агітації у складі трьох мовчазних гевалів.

Мал. О. КОХАНА

Міхал ЯГЕЛЛО
(Польща)

ПЕДРАДА

У директора був похмурий вигляд.

— Як усі ви знаєте, наша школа у великій скруті,— сказав він. — Знаю, що вам не підвищують зарплати. Але ж існують іще моральні принципи. Ми зобов'язані в усьому бути прикладом молоді! А замість цього викладач військової підготовки, налякавши поштаря макетом ручної гранати, відбирає у нього пенсію. Це хіба добре?

— У мене четверо дітей,— заплакав викладач.

— Учительку фізики бачили вчора під ліхтарем на панелі,— продовжував директор.

— Але зважте,— зауважила фізичка,— учні нашої школи користуються у мене п'ятдесятипроцентною знижкою!

— Учителька мови вимагає в учнів бутерброди! Це неподобство — за булку з лівером ставити п'ятірку!

— Вони самі пригощають. Молодь така чуйна! — сказала мовниця.

— А вчителька біології! Дійти до того, щоб обдирати кору з дерев на очах учнів! До речі, що сталося з кроликом і заспиртованими зміями?

— Я... була дуже голодна,— пробурмотіла біологиня. — Але опудало барсука з'їла прибиральниця. Сама бачила.

— А ви, колега-історик, що ви зробили з цим товстуном Ковальським з четвертого «А»? Він зник після вашого уроку!

— У вас немає доказів! — пискнув історик.

— Колеги, якщо ситуація не зміниться, доведеться вдатися до рішучих заходів. Де ваше сумління, благородство педагогів? Молодь дивиться на нас! Ми зобов'язані бути прикладом. До речі, чому я не бачу хіміка?

— І вже ніколи не побачите,— сумно зітхнула математичка.

— Розумію,— кивнув головою директор. — А я ж його попереджав: «Не пийте, пан Пуцик, кислоту з колби».

— Він думав, що то кава з молоком,— сказала біологиня.

В учительській запала зловісна тиша.

Переклад К. ГРИГОРЕНКА.

Мал. О. МІХНУШЕВА

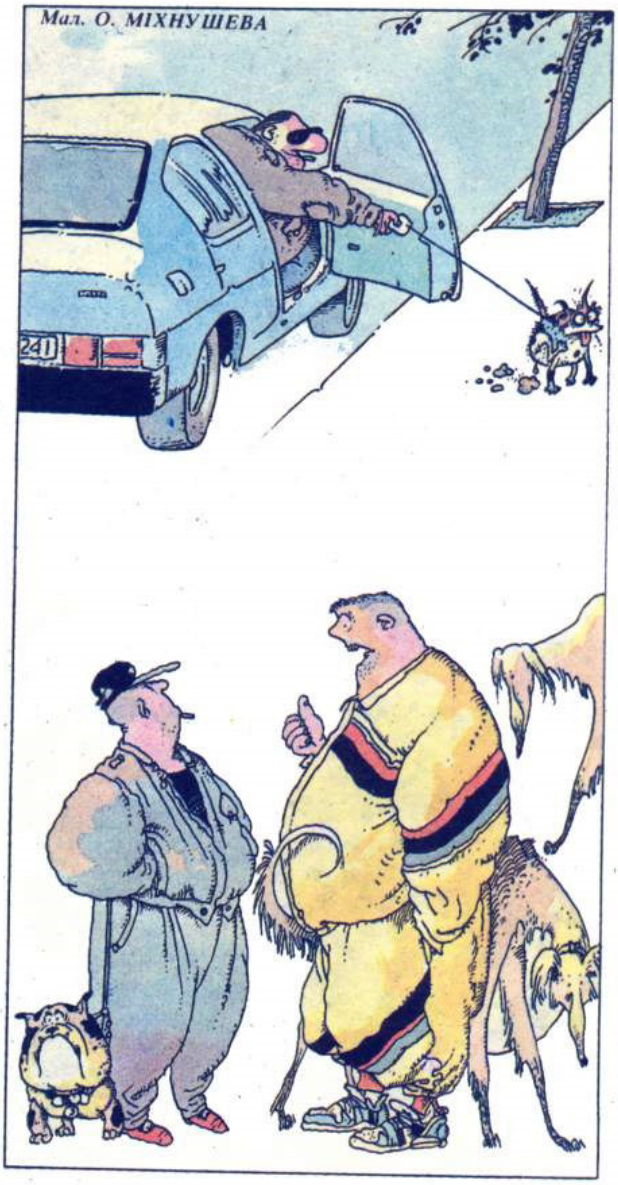

— Така солідна людина, а таке несолідне цуценя!

● *ЗНАЙШОВ ВИХІД*

— Я все думаю, щоб його зробити,— скаржиться рибалка товаришеві. — От уже четвертий раз, коли я повертаюся додому з риболовлі, застаю у дружини під ліжком коханця.

— Невже більше не підеш рибалити?

— Ще чого бракувало! Думаю, досить буде відпиляти ніжки у ліжка.

ЧЕРГ УЖЕ НЕМА!

Нині в доблесних крамницях,
Де були сири й ковбаси,
Свище вітер на полицях
Й продавщиці точать ляси.
І глаголить зі стіни
Гасло надто щиросердне,
Що учасників війни
Обслуговують без черги.
Тільки ж гасло знамените
Нині висить тут дарма:
Раз немає що купити,
То і черг тепер нема!

Михайло ВОВК.

ВЕСЕЛЕ ЖИТТЯ

Харчів нема. Ніхто й не жде
Якоїсь манни з неба.
Трамвай, тролейбус рідко йде —
Частіше нам не треба.

Не плачем, бо худі украй,
Бо звеселяє інше:
Тепер в автобус і трамвай
Нас влазить значно більше.

Володимир СТРЕКАЛЬ.

— Дорогий, ти віриш у загробне життя? Бо повертається мій чоловік?!

Хвали!

— Слухайте, що ви робите в кишені мого піджака!
— Я хотів припалити.
— Можна ж було попросити!
— Справді, але я так неохоче розмовляю з незнайомими людьми.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Отже, розкажіть докладніше, як усе відбувалося.
— Будь ласка, пане суддя. Сидимо ми спокійно за стойкою, коли він кинув у мене сірника, я жартома хлюпнув йому в обличчя пиво, він мені врізав пляшкою по голові, я трахнув його стільцем по черепу — і раптом ні з того, ні з сього такий скандал!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Таку страшну ціну загнув! Не таксист, а бандюга!

Ніч. Двоє злодіїв залізли в аптеку. Один шепоче:
— Слухай! Я візьму гроші, а ти пошукай що-небудь протн твого клятого кашлю!

Касир банку уважно розглядає чек:
— Щось підпис цього чоловіка здається мені якимось непевним.
— Та знаю,— відповідає клієнт.— Цей ідіот завжди тремтить, коли я на нього наставляю пістолет.

Пізнього вечора перехожого зупиняє похмурого вигляду чоловік:
— Якщо ви дасте мені десять доларів, то врятуєте життя одного шановного пана.
— Даруйте, але ви не справляєте враження шановного пана.
— Так, але я маю на увазі вас, сер!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Від нашого столу — вашому!

Мал. О. КОХАНА

— Тепер можу заплатити за дозвіл носити зброю.

При огляді в'язниці міністр запитав:
— Чи мають в'язні можливість дивитися телевізор?
Начальник здивовано подивився на високого гостя:
— Можливість! Вони повинні це робити. Телебачення — обов'язкова складова частина карального процесу.

Жінка приходить на побачення до чоловіка у в'язницю.
— Як у тебе з грошима? — запитує він стурбовано.
— О, все гаразд! — заспокоює вона його. — На винагороду, яку я одержала за сприяння у твоєму затриманні, можна спокійно жити принаймні років п'ять...

До банку вривається грабіжник з пістолетом. Почувши гапас, керуючий підводить голову:
— Ах, це ви,— з полегшенням каже він,— а я думав, що ревізор.

— Не марнуйте часу, хлопці! Вони разом із доларами ще вчора зникли!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Давай цього брати, бо з тими не впораємось.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Та зачекайте! Дайте хоч поїсти!

— Отже, ви побили свою дружину у першу ж шлюбну ніч!
— Так, пане суддя, але я був просто п'яний від щастя!

В'язень втік з тюрми. Поліція послала п'ять фотографій втікача, де, за її розрахунками, злочинець міг знайти притулок. Невдовзі прийшла відповідь: «Фото п'яти злочинців одержали. Четверо з них уже затримані. Йдемо по сліду п'ятого...»

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Поглянь, а на цьому фото я ще нічого виглядаю!

Мал. О. ТУЦОЛА

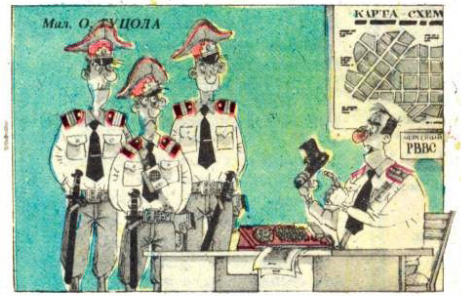

— Зброї з собою не брати, бо відберуть!

Двоє суддів загуляли, перебрали і були затримані за порушення громадського порядку. Кожний з них мав судити іншого. Перший суддя засудив свого друга до сплати незначного штрафа. І от настала черга другого судді оголосити вирок.
— Я засуджую вас до шести місяців ув'язнення,— сказав він.
— Як,— обурився перший суддя. — Я ж узяв з вас усього кілька доларів.
— Так, я знаю, але останнім часом трапляється надто багато подібних правопорушень. Це вже другий випадок за сьогоднішній день!

● КОЛЕСО

Інструктор екзаменує водія-початківця:

— Уявіть, що у вас на повному ходу відлетіло колесо. Що ви будете робити?

— Додам газу і спробую наздогнати його.

— Є надія вас врятувати, якщо вдасться зрізати дерево!

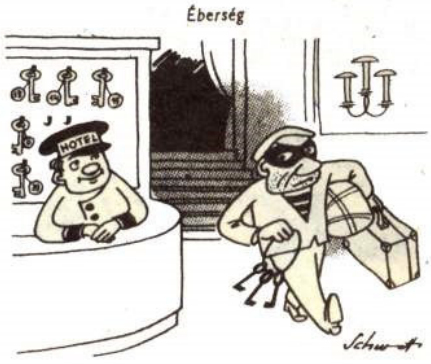

— Будь ласка, ключі поверніть!

● ВАЖКО БУДЕ

Після весілля жінка сказала Миколі, що коли він не перестане заглядати в чарку, вона покине його.

— Певно, тобі буде важкувато,— співчувають йому друзі.

— Авжеж,— зітхає Микола,— я буду дуже сумувати без неї...

ПРОПАЖА

Міцної статури чолов'яга вбіг до райвідділу міліції.

— У вас щось трапилось?— запитав черговий.

— Дружина пропала. З учорашнього дня немає вдома. Пішла і не повернулася. Благаю, розшукайте її!

— Зробимо,— пообіцяв черговий.— Будь ласка, опишіть її зовнішність. Якого вона зросту?

— Зросту?— перепитав чолов'яга.— Зросту... Ну... А до чого тут зріст?

— Аби зорієнтувати пошукову групу,— пояснив черговий.

— Ага, зріст... Ну...

— Високого, середнього?..

— Вона, ну, той... Начебто... Запишіть — середнього.

— Худорлява, повна?

— Моя дружина, чи що?

— Еге ж, ваша дружина!

— Невже ви гадаєте, що я її зважував?

— Добре. Тоді якого кольору у неї очі?

— Очі?— здивовано перепитав чолов'яга.— Звичайні очі.

— Сірі, голубі, чорні?

— Очі, як очі. Невже ви ніколи не бачили людських очей?

— Я то бачив, але для пошуку потрібні бодай якісь дані.

— Ну, запишіть, голубі... А може, й чорні... Пишіть — сірі.

— У що вона була одягнена?

— У те, в що одягаються жінки — спідницю, туфлі... Учора вранці сіла в машину і...

— В яку машину?

— Нашу машину. «Жигулі». Одинадцята модель.

— Якого кольору?

— Темно-синя. На лівому задньому крилі невеличка подряпинка, чохли — світло-зелені із червоними ромбиками, біля вітрового скла амулет: маленький папуга на срібному ланцюжку. І ще запишіть: протектор правого переднього колеса зітертий трохи більше лівого. Не забудьте й таку деталь, пане черговий: як машина піднімається угору — стукотять клапани. Не дуже, але чутно. Бо останній раз кільця мінялися у вересні позаминулого року. Кілометраж на спідометрі був сто двадцять три тисячі дев'ятсот сорок один кілометр. У правому нижньому куточку вітрового скла невеличка тріщинка. Камінчик на трасі Київ-Одеса вдарив. До речі, коли натискаєш на гальма, то спочатку чути якесь наче рипіння, а вже потім...

— Добре, добре. Машину вашу обов'язково знайдемо.

— А дружину?

Черговий непевно розвів руками.

Ігор ЛАГОЗА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що ти робиш! Він же і так ледве летить!

● ЧАРІВНА ЖАБА

Дві миловидні дівчини йшли сільським шляхом. Раптом з баюри вистрибнула потворна жаба.

— Поцілуй мене, і я стану гарним рок-співаком,— прокумкала вона.

Одна з них нахилилася, взяла її в руки і поклала собі в сумочку.

— А цілувати її хіба не будеш? — здивовано запитала подруга.

— Ні в якому разі? Рок-співаків хоч греблю гати, а жаба, що розмовляє,— це чогось варте!..

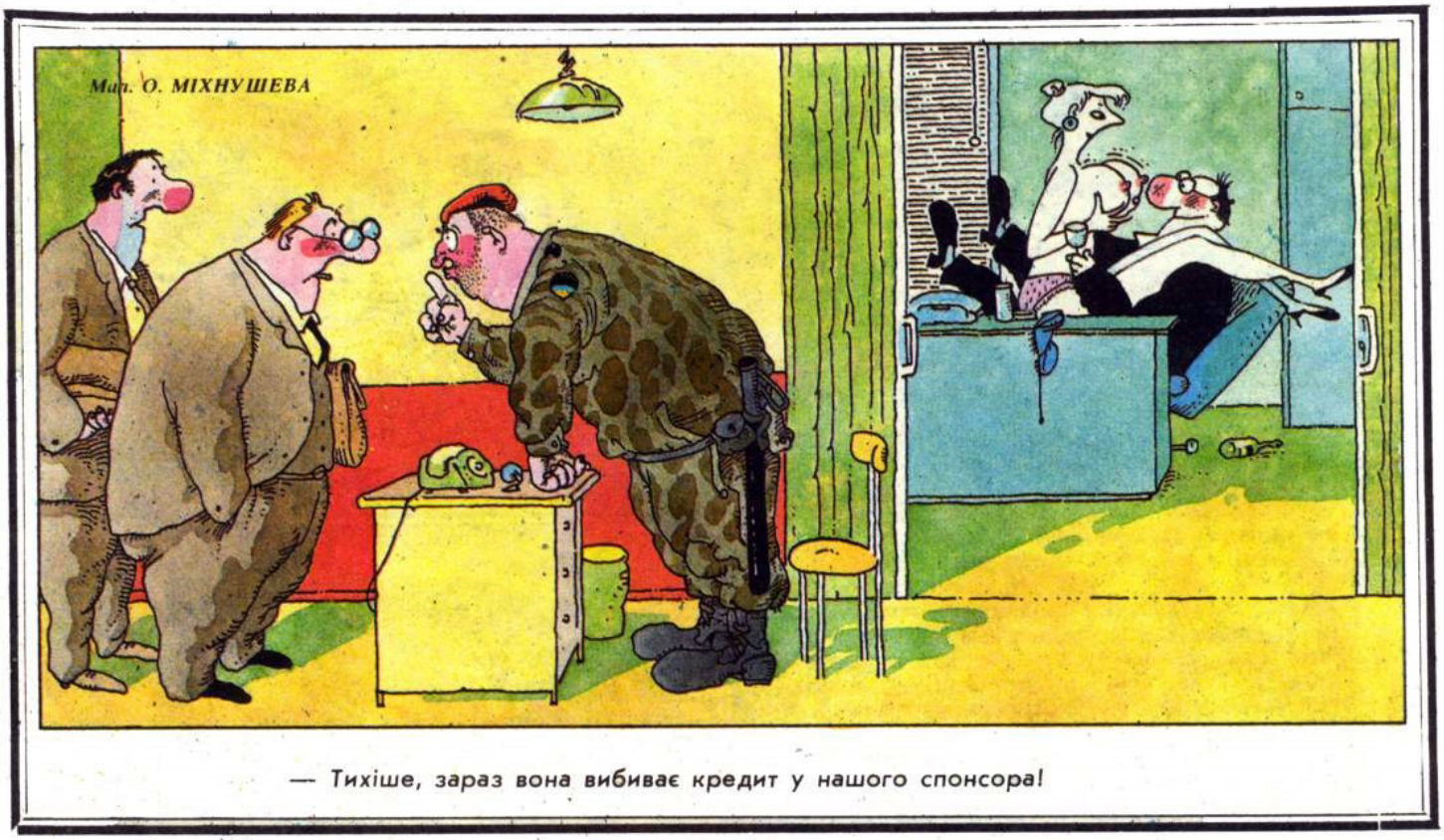

— Тихіше, зараз вона вибиває кредит у нашого спонсора!

Мало кому відомо, що Л. І. Брежнєв вів щоденник. Майже щодня він вносив туди стислі записи про те, чим займався. Ось деякі із його «державницьких» нотаток, оприлюднених відомим істориком Д. Волкогоновим. Стилістика, орфографія та пунктуація Леоніда Ілліча збережені.

«1977 р. 21 січня. Першу половину спочивав вдома. Обідав вдома. Вага 85.200. Другу половину працював у Кремлі. Підписав протокол ПБ — від 20 січня. Доповідав Боголюбов...»

«16 лютого. Робота вдома».

«18 березня. Зарядка. Потім говорив з Черненком. Потім з тт. Громиком А. А., Андроповим, Устиновим — читали матеріали зв'язані з приїздом Венца — Дзвонив Павлову Г. С. по вартості... Читав різні матеріали з Галею Дорошиною. Поїхав у цирк».

«10 квітня. Був вдома на дачі — обідав. Борщ із свіжої капусти. Спочинок був на подвір'ї дочитував матеріали. Дивився хокей збірна СРСР Швеція — підсумок 4—2 на користь СРСР. Дивився «програму часу». Вечеря — сон».

«13 квітня. Ранок — звичайний — заходи домашні. Брали кров із вени. З 11 годин переговори з Даудом Питання про зустріч один на один відпало Спочивав — здорово — (обід) Робота з Дорошиною».

«14 квітня — четвер Зробив вдома — помив голову Толя Вага 86—700 Переговори з Підгорним — про вручення мені комс. квитка Вручення комсомольського

квитка № 1 промова Тяжельникова мій виступ Галя читає підвал з «правди» про обмеження стратегічних озброєнь. Хто автори цього матеріалу Обід та спочинок 2.30—4.10».

«15 квітня — п'ятниця. Завидово 4 качки — 33-я кабан — 21 таскали».

«23 квітня — п'ятниця 86.400 В 5 годин засідання присв. дню його народження Переговорив із Гришиним Громиком — Черненком Дорошина».

«3 травня. Вага — 85.300. Бесіда з Рябенком. Розмова по телефону зі Сторожевим? Відоме питання. Розмова з Черненком К. У.— ? По порядку денному ПБ Кравці — костюм сіренький віддав — і тужурку шкір. для прогулянок узяв Подзвонив Ю. В. Андропов — приїхав ми з ним бесідували. Працював з Дорошиною».

«3 червня. Прийняв Черненка — підписав протокол працював із Галею Дорошиною Спочинок — полетів у Завидово — 5 каб...»

Ось ще для ілюстрації деякі записи про видатні справи генерального секретаря: «...Говорив з тов. Копенкіним А. Н.— він сказав голос офіцера, чув, голос генерала чув — а тепер радий, що чую голос маршала...».

«Говорив з т. Медуновим на селі — добре — поздоровляв з присвоєнням і т. п.».

«Нікуди не їздив — нікому не дзвонив мені теж — вранці стригся голився і мив голову Вдень трохи погуляв — пошта Дивився як ЦСК програв Спартаку Молодці грали добре».

«Заплив. 1 год. басейн 30 м Гоління. Забили в кісточки з Підгорним. Після бесіди з Чаушеску говорив із Шарванадзе».

«В Астрахані увечері був на полюванні (вечірка) вбив 34 гуски... Добре покупався під душем...».

«Говорив з Підгорним про футбол і хокей і трохи про конституцію».

«Переговорив з К. У. Черненком вирізати з картини комуністи — підняття танків...»

«Полтавський вісник».

● УСЕ ПРОБУВАВ

— Що тільки я не пробував робити — ніяк не можу відучити себе від куріння! — скаржиться затятий курець.

— А ви пробували цукерки?

— Пробував але вони не горять...

● ЛИСТ

Загіпсований чоловік, лежачи у лікарні, пише листа редакторові місцевої газети.

«Шановний сер! У вашому самовчителі по стрибках з парашутом на 22-й сторінці, 5-й рядок згори, мабуть, зроблено опечатку...»

● СІМЕЙНА ІДИЛІЯ

Вечір. Чоловік читає газету. Жінка дивиться телевізор. Пес гріється біля каміну.

— Благаю тебе, любий,— просить дружина,— не кажи «так, люба» кожного разу, коли наш песик загарчить уві сні...

● У РЕСТОРАНІ

Двоє хлопців спостерігають за двома дівчатами, що сидять за сусіднім столиком.

— Може, підійдемо? — питає один.

— Давай почекаємо, поки вони розплатяться.

Між нами брехунами

Ексклюзів

Засновники нової партії — партії брехунів лише збираються подати документи на реєстрацію до Мінюста, а ми вже умовили Генерального секретаря дати нам інтерв'ю. До нашої вітальні прибув сам Генеральний секретар партії брехунів Яким Якимович Голоп'ятенко.

— Якиме Якимовичу, назва партії досить дивна. Чи не свідчить вона про те, що смислом діяльності вашої партії є брехня?

— Безумовно свідчить. І саме тому ми впевнені, що наша партія була наймасовішою.

— Але ж вам ніхто не віритиме?

— Усе залежить від того, як брехати. Чим нахабніша брехня, тим швидше у неї повірять. Це не я придумав. Про це свідчить досвід світової історії як древньої, так і новітньої. Усі вожді брехали і за ними охоче йшли. А візьміть сьогоднішній день. Ну хто без брехні пробивається нагору? Одиниці! А, як правило, обирають у керівники тих, хто більше набреше. Уявіть собі, що якийсь майбутній депутат сказав би: «Шановні, найближчим часом гарного життя не обіцяю». За нього ніхто б і не проголосував. Бо всім хочеться мати побільше і пошвидше. А якщо грамотно набрехати — успіх гарантований.

— І все ж таки, не люблять люди, щоб їх брехунами називали.

— От саме тому ми і створили партію брехунів. Бо ще Конфуцій сказав: світ почне змінюватись на краще, коли люди навчаться називати речі своїми іменами. От ми і називаємо. Люди не будуть соромитись своєї брехливості, коли дізнаються, що в нашій партії дуже поважні особи, в тому числі — урядовці. Ну, обіцяють же президенти солідних фірм, банків, корпорацій астрономічні дивіденди — і дурять акціонерів, обіцяють керівники уряду не підвищувати ціни — і підвищують. То як це називається?.. Кажу ж вам, партія наша буде наймасовішою і найвпливовішою. Нам гарантовано і більшість у парламенті, і визнання усіх верств населення.

— От щодо населення — не дуже віриться...

— І даремно. Люди переважно брехні і вірять. Скільки зараз на світ божий повилазило різних авантюристів. І їх уважно слухають, вірять їхнім прогнозам, передріканням. Оголосіть по телебаченню, що продаються місця в рай за ВКВ — і черги стоятимуть. І чим більшу плату зажадають, тим швидше повірять.

— Скажіть, а ваша партія має програму?

— Аякже. І в ній, повірте, жодного правдивого слова. І статут ми вже маємо. Там чітко сформульовано обов'язки членів: брехати, але так, щоб усі вірили!

— Що б ви іще хотіли сказати нашим читачам?

— Хочу сказати, що наша партія чекає на всіх, хто полюбляє це діло — брехати. Пам'ятайте, що наша країна посідає одне з провідних місць у світі по кількості брехні на душу населення!

Інтерв'ю взяв Ю. ПРАВДИВИЙ.

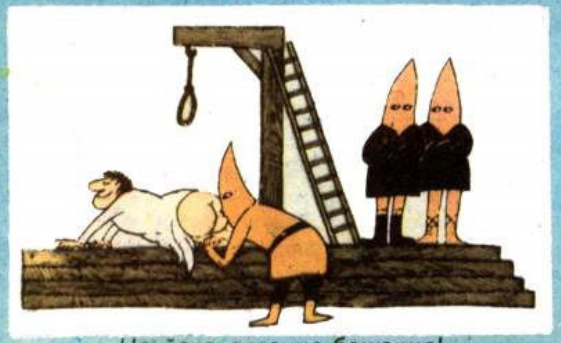

— Це його останнє бажання!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Кажуть, до тебе нареченних з-за кордону привозять.

— Таки доводиться багато працювати, щоб прогодувати своїх хазяїв.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— За що штраф?

— Зараз придумаємо...

— Може, і зброю почистити?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Джеймс ТЕРБЕР

Байка

Єдиноріг у саду

Чоловік зайшов до спальні й розбудив дружину.

— У нашому саду пасеться єдиноріг,— сказав він.— Серед троянд.

Дружина розплющила очі й неприв'ітно глянула на нього:

— Єдиноріг — казковий звір,— буркнула вона і заплющила очі.

— Єдиноріг з'їв лілею,— сказав він.

Жінка зміряла його крижаним поглядом:

— Ти зовсім з'їхав з глузду,— похмуро сказала вона.— Найрозумніше буде запертн тебе в божевільню.

Чоловік тактовно промовчав.

— Гаразд, там буде видно,— після паузи мовив він і зробив крок до дверей.— До речі, у єдинорога — ріг золотий.

Як тільки він пішов, жінка скочила з ліжка і одяглась.

Чоловік знову спустився в сад. Єдиноріг елегантно обскубував тюльпани. Чоловік зірвав білу лілею і простягнув йому. Той і її ввічливо з'їв.

Чоловік знову піднявся в спальню і знову розбудив жінку.

В очах у неї спалахували зловтішні вогники. Вона зателефонувала до поліції й психіатрові, благаючи приїхати до її чоловіка.

Коли психіатр і поліцейський прибули, вони сіли в крісла і уважно, дуже уважно на неї дивилися.

— Мій чоловік,— сказала вона,— бачив сьогодні вранці у саду єдинорога.— Поліцейський глянув на психіатра, а психіатр на поліцейського.— Він сказав мені, що єдиноріг з'їв білу лілею,— додала вона.— А ще він сказав, що в єдинорога ріг був золотий.

За сигналом психіатра поліцейський підвівся і схопив її за руки. Вони довго не могли з нею впоратися, настільки відчайдушним був її опір, та врешті-решт їм таки вдалося надягти на неї гамівну сорочку.

У цей час зайшов її чоловік.

— Ви казали дружині, що у вас у саду гуляє єдиноріг?— запитав його психіатр.

— Єдиноріг, тобто казковий звір?— усміхнувся чоловік.

— Більше у мене запитань немає,— сказав психіатр.— Дуже прикро, сер, але ваша дружина збожеволіла.

Жінка злобно верещала, коли її везли в божевільню, а чоловік потім жив довго і щасливо.

Переклад з англійської Богдана КУРДЮКА.

— Це, пане, ваше?

— Лікарю, за мною ціни гоняться! Ось вони вже у вашому кабінеті!

Мал. О. МІХНУШЕВА

— Та не маю я таких грошей на ремонт!

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Поздоровте мене, я щойно здав на права!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

● *НЕ РОЗУМІЄ*

— Не розумію, як можна цілу відпустку просидіти в пивній?!

— Не розумію, не розумію! Навіщо говорити про те, чого ти не розумієш!

● *ПАНІКА*

У конторі — паніка. Після обіду захворів заступник директора. За двадцять хвилин після цього почався приступ у начальника усіх трьох відділів. Коли ж себе погано відчув і головний бухгалтер, директор сказав секретарці:

— Усе, зачиняй контору! Поїдемо і ми на хокей.

● *ОБ'ЯВА*

Чоловік дзвонить у двері, на яких написано: «Обережно, собака!» На дзвінок вийшов хазяїн з малесеньким песиком на руках.

— Оце так собака! — дивується відвідувач. — Навіщо ж ви повісили цю об'яву?

— А щоб на нього хтось випадково не наступив.

● *ПІЛЮЛІ*

Чоловік одну за одною ковтає пілюлі.

— Від чого ці ліки? — питають у нього.

— Вони вгамовують біль у шлунку.

— У вас болить шлунок?

— Ні, але сьогодні закінчується термін зберігання ліків.

● *РУКИ*

Лікар каже дружині пацієнта:

— На жаль, ви мене надто пізно викликали. У хворого агонія. Подивіться, у нього вже навіть руки посиніли!

— Але, лікарю, у нього завжди такі руки. Він працює маляром.

— У такому разі вам дуже повезло. Якби він не був маляром, то вже давно був би приречений.

Космічний зв'язок

Бувальщина

Була у Миколи Хуртинського мрія. А з'явилася вона після того, як відомий на весь Херсон екстрасенс за 5 доларів пообіцяв піключити його до космічного каналу. Підключення не відбулось, оскільки, як пояснив екстрасенс, у пана Миколи була дуже засмічена аура. З тих пір Хуртинський усю свою енергію кинув на очищення своєї аури, бо зрозумів: підключення до космосу — мета його життя.

І ось доля звела його з дивним телефоністом, який сказав, що він і без аури куди завгодно його підключить — хоч до першої урядової лінії.

— А до космосу можна? — несміливо запитав пан Микола.

— Став пляшку — і розмовлятимеш скільки хочеш! — запевнив телефоніст.

І слова свого дотримав. Коли Хуртинський, повечерявши з майстром, набрав номер телефону, який той йому продиктував, почувся хриплий жіночий голос:

— Космос слухає!

Злякавшись, він кинув трубку. А потім мовив задумливо:

— Дивно, у тієї, що відповіла, зовсім не янгольський голос...

— А звідки взятися янголам у ресторані «Космос»? — допивши чарку, спитав майстер.

М. КЛЯМКО.

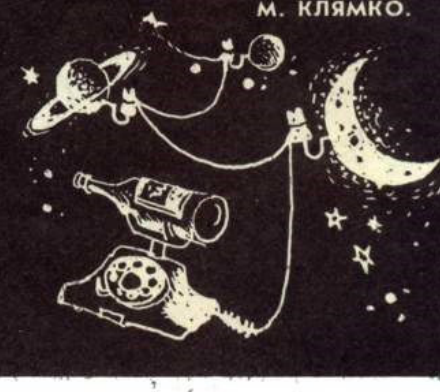

— На мене покладено історичну місію захищати вас від хижаків!

● ПАПУГА

Моряк, якого викинуло на безлюдний острів, спіймав папугу і навчив його розмовляти. Якось папуга прилетів до нього дуже збудженій.

— Там жінка,— вимовив він,— і така вродлива, така сексуальна!

Моряк кинувся за папугою, який летів і промовляв:

— А очі які! А фігура!..

Нарешті птах усівся на гілку і показав дзьобом:

— Ось вона, ось вона!..

— Ах ти, бісова сила! — вилаявся моряк. — Це ж папужка!..

● ЩЕ ОДИН РІК

— Люба, щоб ти хотіла одержати від мене в подарунок до Різдва?

— Поки що не знаю.

— Гаразд. Тоді даю тобі ще один рік на роздуми.

● ДО І ПІСЛЯ

Новий прем'єр-міністр виступає в парламенті:

— Перед моїм приходом до влади наша країна знаходилася на краю прірви. А тепер я хочу, щоб вона зробила крок уперед!

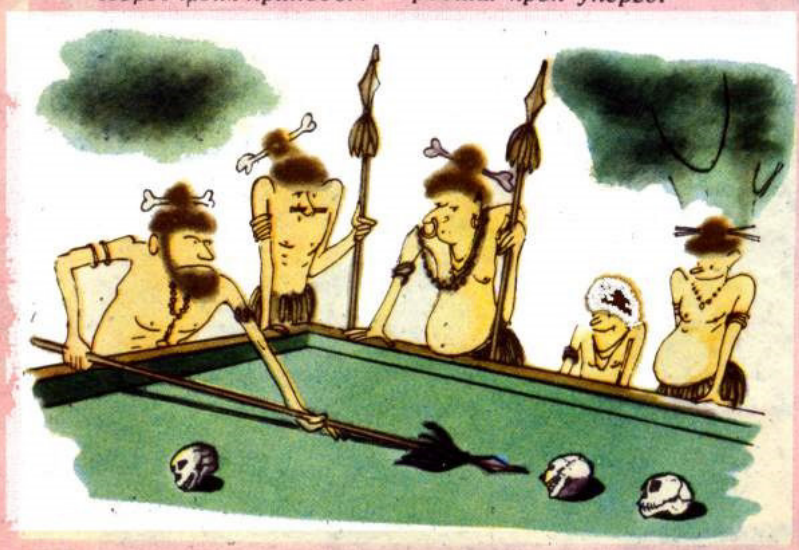

Підслухані ДІАЛОГИ

— Я викликав вас для того, щоб дізнатися, чи добре ви переносите спеку, чи можете протягом тривалого часу перебувати у задусі й під прямим сонячним промінням?

— Що ви, шефе, я цього не переношу...

— Зрозуміло. Тоді мушу вас порадувати: у відпустку підете взимку...

* * *

— Мадам, дайте мені грошей!

— Як вам не соромно! — обурюється дама. — Такий молодий і вже жебракує!

— Вибачте, мадам,— відповідає чоловік,— я не жебрак, я грабіжник.

* * *

— Ти що, з глузду з'їхала? Нащо ти береш на море це чорне вбрання?

— Слід завжди все передбачати. Бо ж мій чоловік не вміє плавати...

* * *

— Я просто не можу собі уявити, як я такий тривалий час міг жити без вас?

— Усе дуже просто. У перші п'ятдесят років вашого життя я ще не народилася...

* * *

— Відверто кажучи,— сказав агент страхової компанії,— нам здається дещо дивним, що ваш дім згорів після того, як ви його застрахували. Однак, ми цінуємо репутацію нашої фірми й сплатимо вам усе до останнього карбованця. Складіть, будь ласка, список усього, що у вас згоріло.

— Чудово! Скажіть, а чи можна внести до списку п'ять літрів бензину й запальничку?

* * *

— Як найшвидше дістатися лікарні? — спитала дуже стара жінка полісмена.

— Вийдіть на перехрестя з заплющеними очима, і ви потрапите туди за п'ять хвилин.

* * *

— Пане, ви забулися заплатити за горілку!

— Але ж я п'ю саме заради забуття...

* * *

— Знаєш, любий,— раптом схоплюється жінка,— здається, я забула вимкнути праску!

— Не переживай,— одказує чоловік,— я забув закрутити кран у ванній...

* * *

— Вибачте,— каже дама чоловікові,— можна я піду з вами? Тут, біля цвинтаря, так страшно...

— Звичайно ж, мадам.

— Щиро вам вдячна! Цікаво, а ви самі не боїтеся тут прогулюватися?

— Боявся, поки був живий...

* * *

— Ви, шановна, кожного ранку запізнюєтеся. Невже у вас немає будильника?

— Є, але він дзвонить саме тоді, коли я сплю...

Малюнки фон-О. ГУЦОЛА

Індекс 74490.

Нові пригоди фон-Штірліца

— Замучив нас цей Плейшнер своїми стрибками. Довелося явочну квартиру перенести на перший поверх.

— Помиляєтеся, гер Мюллер, це не гітлерюгенд, це — молодіжна тусовка радянських хлопців.

— Неподобство! Я ж тільки на двадцять хвилин в машині заснув!
— Пильнувати треба, полковнику Ісаєв! Це вам не Німеччина.

— Невже і справді росіяни через кілька днів візьмуть Берлін?
— А ви погляньте на Штірліца...

Засновники — видавництво «Преса України» та колектив редакції: А. ВАСИЛЕНКО (художній редактор), В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Ю. ПРОКОПЕНКО (головний редактор).
Коректор Н. Ананьїна. Технічний редактор А. Обертинський.
Папір офсетний. Офсетний друк. 1,88 обл.-вид. арк. 1,82 умовн. друк. арк. Формат 60×84/8. Ціна договірна.
Здано до набору 23.12.94. Підписано до друку 18.01.95. Замовлення 0130465.